

Els aclimatats volen diàleg

Com costa desempal·lar-se de la dependència! Ha estat tan profunda, tan persistent i naturalitzada, que per a alguns sectors del país s'ha mantingut gairebé inadvertida. Hi ha formacions amb grup propi al Parlament que encara la neguen. I això que no ha estat una dependència dissimulada. Però, encara avui, quan alguns dels principals perjudicats senten l'ham clavat a la boca i demanen explicacions, aquells seus representants nacionalistes espanyols amaguen la canya i els diuen que no ho és pas un ham, que és un pírcing. Que fa modern i els queda d'allò més bé. Que l'Estat no és dominador i espoliador sinó que, ben mirat, és el seu protector. L'amo paternal de la plantació. El Christian Grey que sembla el cotó que ells han de collir. El que té el poder, la força i la llei. I el dret de perseguir, prendre i maltractar.

Aquests dies l'ofensiva espanyolista per erosionar el govern Mas, desacreditar l'acord amb ERC i desdibuixar el compromís de convocar una consulta sobre la independència es planteja en dos fronts principals. El primer front procura una mena de reedició de l'estratègia llerrouxista. Sostinguda sobretot per la premsa més dretana de Madrid i les televisions estatals, és una operació d'intoxicació basada en la insistència i l'efecte acumulatiu d'una línia de missatges. Procura estendre la desinformació a l'interior de Catalunya, entre sectors populars castigats per la crisi i amb intensos lligams afectius a Espanya. Se'ls atemoreix amb l'amenaça de la marginació que patirien en una hipotètica Catalunya independent, abocada al sectarisme. S'exacerba un espanyolisme castís ple de reminiscències neofranquistes i embolcall televisiu berlusconià. Com que aquest discurs i aquesta

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

estètica no troben rèplica dins dels seus propis mitjans poden activar els factors de risc de fractura social que diuen combatre. Per això és tan important que el PSC aposti de forma inequívoca pel dret a decidir.

El segon front de pressió actua sobre un segment social diferent i per via més reservada. Es mou entre dinars, sopars i trobades de complicitat d'empresaris, professionals i periodistes que no veuen avantatges particulars en l'opció sobiranista i, en canvi, calculen obtenir compensacions per la seva lleialtat espanyola en una conjuntura tan difícil. També disposen d'una branca ben activa en les xarxes digitals, que posa en circulació rumors i permet orientar el raig làser en determinades direccions. En aquest cas, els mitjans de comunicació preferits són els catalans, i entre els trofeus de caça cobejats hi ha el president de la Generalitat i el seu cercle de col·laboradors més pròxim. La permeabilitat entre aquestes trobades informals i alguns mitjans s'ha intensificat notablement després dels resultats

A Catalunya hi ha nuclis influents en l'economia, la política i la comunicació que s'han 'acclimatat' a Espanya i no conceben altres escenaris

electorals de CiU. Les inesperades esquerdes en el lideratge de Mas han fet revifar l'ambició de dirigents que, tres mesos enrere, semblaven condemnats.

Fa cinquanta anys, Joaquim Amat-Piniella va editar *K.L. Reich*, sobre la vida en un camp de concentració a l'Àustria ocupada per Hitler. La censura franquista n'havia impedit cap edició anterior. L'autor hi reflexiona sobre com, amb el temps, s'acaba produint "l'acclimatació" de la gent sotmesa a l'embrutiment, la tortura i la vexació: "De la mateixa manera que els ulls s'acostumen als vidres graduats, els presos trobaven normal aquella disfressa de vida i s'hi habituaven".

A Catalunya hi ha nuclis encara molt influents en l'economia, la política i la comunicació que s'han "acclimatat" a Espanya, al seu estat i a les seves cinquanta ombres. No poden concebre cap escenari millor per als seus interessos. I estan acostumats a fer valer la seva posició al marge de vel·leïtats democràtiques perquè el seu medi vital s'acosta més al lobisme i a la conspiració de *boudoir*. Constitueixen una temible cinquena columna contra el Govern i el procés sobiranista. Desconcertats després de l'Onze de Setembre, han aprofitat el canvi d'any per relaxar-se, desfer la bandera blanca i desenterrar cicles i cartutxeres. Ara no paren de demanar diàleg. Però és una argücia. No és diàleg el que volen. La veu popular els incomoda. No volen referèndum. Temen la combinació de sobiranisme i indignació, de sufragisme i abolicionisme. Per ells *dialogar* és organitzar reunions entre testaferrós institucionals obedients per assegurar-se que res, ni la tortura de la dependència, no canvia. No volen més diàleg; només cant pla i ombres xineses per guanyar temps. Ells ja estan ben aclimatats.